Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

En herskabsvilla på Grumstolsvej

På Grumstolsvej nr. 13 i Højbjerg ligger der en stor hvid herskabsvilla. Den er opført i 1899 eller 1900 samtidig med de første sommervillaer i Skåde Bakker. Villaen er opført for godsejer H. B. Rieffestahl og herredsfuldmægtig F. G. Secher, og de første beboere i villaen var herredsfuldmægtigen og hans familie.

Godsejeren og herredsfuldmægtigen

Rieffestahl og Secher havde i 1898 købt en af de gamle gårde i Skåde, hvis jorder lå på den østlige side af Oddervej fra Højmarksvej og ned til Thors skov. Gårdens bygninger havde oprindelig ligget i Skåde by, men blev udflyttet omkring 1860. De nye bygninger blev placeret på hjørnet af Grumstolsvej og Højmarksvej. Gårdens areal var på ca. 30 tønder land.
Rieffestahl havde kort forinden købt herregården Urup ved Østbirk, og Secher havde i en årrække været fuldmægtig ved Ning Herredsret. Formålet med købet var at udstykke jorden til byggegrunde til villaer eller sommervillaer. Det fremgår blandt andet af, at de nye ejere, allerede inden skødet var underskrevet, havde søgt Landbrugsministeriet om tilladelse til at udstykke 6 grunde fra ejendommen.
Tre af grundene var ret store og lå på den højest beliggende del af gårdens jorder med en flot udsigt over skoven og Århusbugten. De to af grundene blev hurtigt afsat. Den sidste af de store grunde beholdt de selv. Her byggede de den store hvide herskabsvilla, som i dag har adressen Grumstolsvej 13.
Villaens arkitekt kendes ikke, men den ligner en miniudgave af Hotel Royal, som blev (om)bygget samtidig. Arkitekterne var her Eggert Achen og Thorkel Møller. Én af dem eller begge kan have været arkitekter for villaen. Begge bygninger har et buet gavlmotiv på den ene side og en trekantgavl på den anden. Rækværket på villaens veranda har også stor lighed med ballustraden på Hotel Royals tag.
Da villaen stod færdig, flyttede *herredsfuldmægtig Secher* ind i villaen med sin familie, tre tjenestepiger og to tjenestekarle. De to tjenestekarle skulle passe gården, og de har nok boet på gården ved Højmarksvej. Secher boede nu ligeså standsmæssigt som samarbejdspartneren, godsejeren på Urup.
Foreløbig gik det fint, og de to købere havde jo planer om yderligere udstykninger, men ikke så længe efter revnede ballonen.
Der havde længe været rygter om, at det stod sløjt til med herredsfuldmægtigens økonomi. F. G. Secher drev en sagførerforretning ved siden af hvervet som herredsfuldmægtig. Men klienterne klagede over, at de ikke kunne få deres penge i forbindelse med dødsboer eller ejendomshandler. Sechers undskyldning var hver gang, at der lige var et par ting, der skulle på plads, inden pengene kunne udbetales.
Der var to klienter, der i længere tid havde i alt 40.000 kr. til gode i forbindelse med et dødsbo og en ejendomshandel. Dem havde Secher den ene gang efter den anden holdt hen med snak. De klagede til herredsfogeden, som pålagde Secher at tage et møde med de to klienter. Secher lovede at betale pengene ved et møde en lørdag midt i marts 1902. Men da klienterne kom til mødet, fik de at vide, at Secher havde hængt sig på hotel Royal i Århus aftenen før.

Så væltede skeletterne ud af skabet. Hans regnskaber var et syndigt rod. Det var svært at få et overblik over besvigelsernes omfang. Men ifølge en artikel i Aarhus Stiftstidende i midten af maj 1902 skønnedes besvigelserne at beløbe sig til omkring 150.000 kr., svarende til et stort millionbeløb i dag.

Baggrunden for besvigelserne var dels et stort privatforbrug, dels at Secher efter en brors selvmord havde overtaget hans herregård på Djursland, som havde givet et meget stort underskud. Secher havde svindlet alle de steder, han kunne komme af sted med det. Han havde forgrebet sig på umyndiges midler. I stedet for at anbringe dem i Overformynderiet, havde han selv beholdt dem. Penge afsat til oprettelser af legater, havde han også beholdt. Det samme gjaldt beløb til indfrielse af lån. Penge fra dødsboer og handler var heller ikke blevet afregnet.

Det måtte selvfølgelig ende galt. Det gjorde det så også med en sørgelig udgang for både ham selv, og hans familie og de mange klienter, der tabte store beløb.
Efter Sechers død og fallit ønskede Rieffestahl ikke at fortsætte med udstykningerne. Han købte Sechers andel af villaen og gården, men satte straks begge dele til salg.
Den 9. maj 1902 blev der indrykket følgende annonce i Aarhus Stiftstidende:
"Herskabelig Villa.
Den af afdøde Herredsfuldmægtig F. G. Secher beboede, velindrettede Villa paa Skaade Mark, umiddelbart ved Marselisborg Skov, med beplantet Have paa ca. 2 Tdr. Land er til Salg eller Leje.
Villaen, hvis Afstand fra Aarhus er godt ½ Mil, har 11 Værelser foruden Badeværelse, Pigekammer, W.C. m.m.
Henvendelse til Overretssagfører Selmer & Secher, St. Clemensborg, Aarhus"

Allerede få dage efter var villaen solgt. Købsaftalen er underskrevet den 15. maj. Køberen var grosserer *Carl Jensen*, der drev en større grossistvirksomhed med isenkram, jern og stål på Sønder Allé i Århus. Købsprisen var 17.000 kr.
Gården blev også hurtigt solgt. Den blev overtaget af en af de store vognmænd i Århus, Søren Madsen, hvis vognmandsforretning rådede over 11 spand heste. Søren Madsen blev boende i Århus og drev sin gård ved hjælp af skiftende bestyrere.

Villa Højbjerg

Ifølge folketællingen for 1901 havde Rieffestahl og Secher kaldt både gården og villaen "Højbjerg". Det lød jo bedre end Skidenpyt, når man ville udstykke og sælge grunde. Det syntes de to erhvervsfolk fra Århus også, så de holdt fast i navnet Højbjerg.
Carl Jensen, som havde overtaget Sechers store herskabsvilla, gav den navnet *Villa Højbjerg,* og vognmand Søren Madsen kaldte sin gård *Højbjerggård*. Det fremgår af folketællingen for 1906, hvor villaen og gården er betegnet med Højbjergnavnet. De har sikkert også trykket på andre knapper for at få stedets navn ændret fra Skidenpyt til Højbjerg. Og det virkede. Det kan vi blandt andet se af kirkebogen og sognerådets protokol.

I sommeren 1910 fik et forældrepar fra Skidenpyt døbt deres datter i Holme Kirke, hvor præsten i kirkebogen angav forældrenes bopæl som Højbjerg. Samme år holdt sognerådet også op med at benytte betegnelsen Skidenpyt som adresse for modtagere af alderdomsunderstøttelse med bopæl på dette sted. Og da der i 1911 blev etableret et fælles vandværk for beboerne, fik det navnet Højbjerg Vandværk.
Grosserer Carl Jensen og hans familie flyttede ind i den smukke herskabsvilla, kort efter at de havde erhvervet den i foråret 1902. Foruden Carl Jensen bestod husstanden af hans kone, Christine Elisabeth, parrets to døtre, en husjomfru, en stuepige og en kusk. Kusken stod for familiens transport, der foregik i hestevogn. Hver dag blev husherren kørt de 3-4 km frem og tilbage mellem Villa Højbjerg og grossistvirksomheden på Sønder Allé i Århus. Udover de nævnte tjenestefolk var der ansat en gartner til at passe den store have. Gartneren og hans familie boede i et hus, som lå i yderkanten af den store grund.
Da Carl Jensen overtog villaen i 1902, var der ikke elektricitetsforsyning i området. Den kom først til Højbjerg og Skåde omkring 1913-1914. Men Carl Jensen fik installeret elektricitet i villaen med eget elektricitetsværk, som stadig var i brug, da han solgte villaen i 1916.
Det fremgår af den panteobligation, som blev udstedt i forbindelse med salget af villaen. Panteobligationen havde sikkerhed i villaen og alle de elektriske installationer, herunder dampmaskine, dynamo og akkumulatorbatteri, samt alle lamper og lampesteder. Alle lampestederne var opregnet i panteobligationen, så vi har en oversigt over villaens indretning dengang.
I kælderen var der køkken, spisekammer, pigeværelse, samt brænderum. I køkkenet var der en fast lampe, samt to bevægelige lamper, så køkkenet har været ret stort. I stueetagen var der forstue, garderobe, telefonværelse, spisestue med anretterværelse, dagligstue, kabinet og herreværelse. På første sal var der dagligstue, soveværelse, to gæsteværelser, et pigeværelse, samt badeværelse og WC.
Dampmaskinen og dynamoen var anbragt i en særskilt bygning, hvor der også var vaskehus, strygestue og tørrerum. I en anden bygning var der hestestald og vognport med kuskekammer, seletøjskammer og foderlade. I alle de nævnte rum i villaen og udhusene var der lampesteder.
Da villaen blev solgt i 1916, var villaens elværk som nævnt stadig i brug, selvom der et par år forinden var kommet elforsyning til Højbjerg. Men da villaen igen blev solgt i 1922, var elværket nedlagt, og villaen tilsluttet den almindelige elforsyning i området.
Carl Jensen og hans familie boede i Villa Højbjerg til 1916, hvor Carl Jensen købte *Villa Østerled* i Risskov. Her døde han i 1920.

Villa Højbjerg blev overtaget af pianofabrikant *Christian Caspersen*. Købesummen var 55.000 kr. Christian Caspersen var 42 år, da han sammen med familien flyttede ind i Villa Højbjerg. Han havde pianoforretning og pianofabrik sammen med sin broder, Viggo Caspersen, i Frederiksgade 78 indtil 1911. Derefter havde de pianoforretning i Ryesgade 7 og pianofabrik i Mejlgade. Pianovirksomheden gik godt. Ifølge folketællingen i 1916 er Christian Caspersens indkomst opgivet til 23.000 kr. og formuen til 126.000 kr. I 1919 døde hans kone kun 37 år gammel, og efter at han havde giftet

sig igen, solgte han i 1922 Villa Højbjerg og flyttede ind i en villa på Strandvejen i Århus.
Køberen af villa Højbjerg var bødkermester *Jørgen Balle* fra Århus. Prisen var 105.000 kr. Jørgen Balle havde i 1883 overtaget sin farbrors bødkervirksomhed i Frederiksgade og havde drevet den frem til at være den største bødkervirksomhed i landet med omkring 100 ansatte, da den var på sit højeste. Virksomheden fremstillede bl.a. margarinebaljer til Otto Mønsteds Margarinefabrikker og olietønder til Århus Oliefabrik. Sammen med garvermester Vilhelm Flach havde han i 1898 købt to husmandssteder i Skåde Bakker og udstykket jorden til sommervillaer for velhavende personer fra Århus. Jørgen Balle og Vilhelm Flach havde selv fået bygget hver deres sommervilla ved siden af hinanden på Bævervej. De afhændede begge deres sommervillaer lige efter 1. verdenskrig.
.Jørgen Balle og hans kone boede kun i Villa Højbjerg i nogle få år fra efteråret 1922 til maj 1926, hvor de solgte villaen. Kort tid efter døde Jørgen Balle.

Skovbohøj
Køberen af villaen var direktør *T. C. Thomsen* fra Hellerup. I skødet oplyses det, at villaen kaldes for "Skovbohøj".
Grunden til navneskiftet fra "Villa Højbjerg" til "Skovbohøj" er formentlig, at det har givet anledning til misforståelser, at både byen og villaen havde samme navn.
Direktør Thomsen og hans frue havde også kun villaen i få år. I 1929 solgte de villaen til direktør Frederik Stampe, der siden 1918 havde været direktør for Jyllands Papirværk sammen med Arthur Hoppe. Virksomheden lå i Willemoesgade nr. 15 på Trøjborg. Firmaets vigtigste aktivitet var fabrikation af papirposer.
I 1930 blev virksomheden overtaget af firmaet A/S Schouw, som havde en omfattende produktion af papir- og emballagevarer. Efter virksomhedsoverdragelsen fortsatte Frederik Stampe som direktør for Jyllands Papirværk, som fortsatte driften i Århus med en udvidelse af aktiviteterne med vokspapir til rugbrød og andre typer emballage af karton og papir.
Tove Giørtz-Carlsen og Else Stampe Krabbe, født i henholdsvis 1944 og 1946, kom i deres barndom meget i Skovbohøj. Frederik Stampe var deres mors farbror, og de kaldte ham også farbror.
De fortæller:
"Før Frederik Stampe købte Skovbohøj, havde han boet alene på et værelse på Trøjborg. I slutningen af 1920'erne blev han gift med sin sekretær, Caroline Olesen, kaldet "Ole". Giftermålet var baggrunden for, at han købte Skovbohøj. Parret fik ikke børn selv, men havde et meget gæstfrit hjem, og vi kom der meget sammen med vore forældre. Vi var der altid til jul. Til fastelavn kom vi også og sang for "farbror" og "Ole". Når vi var på besøg, fik vi hver en to-krone. Det var mange penge for et barn dengang. De var begge glade for børn, og "farbror" elskede at lave sjov med os.
"Farbror" og "Ole" havde ikke tjenestefolk boende i villaen. Men i et hus, som stødte op til grunden, og som hørte til villaen, boede hr. og fru Møller. Hr. Møller passede haven, og fru Møller gjorde rent i villaen. "Farbror" og "Ole" havde heller ikke stor selskabelighed. De havde en lille tæt omgangskreds, der blandt andet omfattede

skovrider Bang på Hestehavegården, familien Wohlert i villa Arnak og fru Hoppe, enken efter den tidligere direktør i Jyllands Papirværk.
Fra den smukke hovedtrappe op til Skovbohøj kom vi ad den tunge hoveddør med dørhammeren ind i den store hall.
Til venstre lå køkkenet med et stort komfur, der brugte brænde. Her lavede "Ole" den dejligste hønsekødssuppe med fine kuvertbrød, og til hovedret hønsekød med peberrodssovs, kartofler og butterdejssnitter. Retterne blev serveret via anretterværelset, som lå i forbindelse med den store spisestue. I denne stue var der også et flot stukloft – her med masser af hvide måger. Middagen blev serveret på "Mågestellet".
Gennem fløjdørene kom man til en stor stue med en høj flot hvid porcelænskamin. Vi børn var vildt optaget af et leopardskind med udstoppet hoved og også af det lille antikke flygel, som trods sin ustemte stand lød fantastisk. I mahognisekretæren fandtes spillekort og forskellige andre spil, vi kunne hygge os med rundt om et stort mahognibord.
En suite var der en hyggestue, hvor "Ole" strikkede og syede.
Til venstre for den lå havestuen, som havde en pejs, og som derfor blev benyttet ret ofte. Herfra var der en smuk udsigt til parken med rhododendronerne og et væld af løgplanter i plænen om foråret. Om det store runde bord kunne der sidde ca. 10 personer, blandt andet i et par dejlige store lyse blomstrede lænestole.
Modsat lå herreværelset med et stort skrivebord og flaskegrønne meget bløde og dybe sofaer og lænestole. Vi børn kunne ikke lade være med at lade os falde dybt, dybt ned i dunpuderne. Vi elskede at sidde på disse puder. Her læste vi også fornøjelsesbøger og lektier.
Videre til højre var der et aflangt lokale, hvor man i fred kunne sidde og telefonere, mens man nød den flotte udsigt over den storslåede park med en sø og et lille bjælkehus.
Vi børn måtte gerne suse rundt i hele den store have, som var et fantastisk sted at lege i. I en dam i haven var der guldfisk. Vi syntes, at det var vældig spændende, og vi brugte megen tid med at fodre guldfiskene med havregryn og se dem pile rundt i bassinet. Guldfiskene blev taget ind om vinteren, hvor de blev anbragt i en stor balje i kælderen.
I bunden af haven ned mod Højbjerg var der en stor frugthave. Vi måtte tage alt den frugt, vi kunne spise. Vi var også glade for om efteråret at samle mange dejlige nødder, der var faldet ned fra de store nøddetræer.
I haven var der en norsk bjælkehytte, der blev brugt som te-hus. Der har vi sovet adskillige gange, når vi var på besøg derude. Da familien Møller flyttede til Sandmosevej, blev bjælkehytten flyttet derop.
"Farbror" rejste meget i udlandet for papirfabrikken. Han havde også noget at gøre med virksomheden Skt. Nicolaus, der solgte kildevand fra Skt. Nicolaus' Kilde, som sprang lige øst for Strandvejen i Århus. Nutidens tunge trafik har næsten stoppet kilden, så der nu kun kommer få dråber. Når "farbror" var ude at spise på restaurant med forretningsforbindelser, spurgte han altid tjeneren, om restauranten havde en Skt. Nicolaus Vand. Hvis de ikke havde det, bad han dem sørge for, at de havde det næste gang, han kom.

Når "farbror" var i haven, gik han altid i sit gamle tøj. Folk, der kom, troede det var gartneren. Når de spurgte efter direktør Stampe, svarede han: "Han er ikke hjemme".

"Farbror" og "Ole" ville gerne have købt det kuperede jordstykke, der lå på den anden side af Grumstolsvej ved siden af tømrermester Hedegårds villa og værksted. Deres plan var at udlægge det som naturområde. Men det blev ikke til noget, fordi ejeren af jorden ikke ønskede at sælge.
"Farbror" var ret vild med biler, og han havde flere forskellige biler. Han havde bil til det sidste, men kørte ikke meget i sine sidste år,"
Hans interesse for biler bekræftes af en nabo, der fortæller, at Frederik Stampe købte en helt ny bil lige før 2. verdenskrigs udbrud. Da han ligesom alle andre ikke kunne få benzin til den, blev den klodset op i et af udhusene. Hver 14. dag gik han ud og trak motoren rundt et par gange med håndsvinget, for at stemplerne ikke skulle gro fast. Efter krigen havde direktør Stampe så en ny og så godt som ubrugt bil. På det tidspunkt var han blevet en ældre herre, og han kørte ikke så meget, så den "nye" bil blev foræret til én i familien.
Tove og Else fortæller videre:
"Vores elskede "Ole" var meget dygtig med hænderne. Hun var altid i gang med et håndarbejde. Til jul gav hun julegaver til alle os børn, og det var som regel noget, som hun selv havde lavet. Hun var veninde med fru Wohlert i villa Arnak, og hun var sammen med hende og nogle andre damer med til at lave altertæppet til Frederikskirken, da den blev indviet i 1944. Hun og "farbror" var ligesom familien Wohlert meget engageret i kirkebyggeriet.
Frederik Stampe døde den 10. september 1958, 71 år gammel. "Ole" blev boende alene i den store villa nogle få år, inden hun solgte den i 1961 og flyttede ind i Strandparken i Århus. Vi betragtede hende som vor bedstemor, og hun var med til alle sammenkomster i familien. Hun boede i Strandparken til sin død den 1. november 1990. Hun blev 98 år, og vores mor hjalp hende de sidste år.
I 1960 tilbød "Ole" vore forældre at bytte Skovbohøj med den store have lige over med det gule rækkehus, hvor vi boede på Marselis Boulevard 39. Vore forældre takkede nej, da vi piger var henholdsvis 14 og 16 år på det tidspunkt. De turde ikke lade os cykle alene til skole og sport, da der dengang var åbent land mellem Højbjerg og Århus. Det er der nogen, der siden har fortrudt."

Salling-Mortensen

I forbindelse med salget blev villaen delt i to ejendomme. Den nederste del af den store have ned mod Højbjerg blev solgt til et ejendomsselskab, som opførte en række toetagers gulstensbygninger med ejerlejligheder på grunden. Ejerforeningen har navnet "Skovbohøj"
Selve villaen med den resterende del af haven blev solgt til arkitekt H. S. Salling-Mortensen, som indrettede arkitektkontor i villaen. Salling-Mortensen havde i sidste halvdel af 1930'erne været i kompagniskab med den kendte Århusarkitekt, Axel Høeg-Hansen. I 1940 overtog Salling-Mortensen arkitektfirmaet, og firmaet stod i de

følgende år for opførelsen af bl.a. hovedbiblioteket i Mølleparken, Handelsbankens hus på Rådhuspladsen og Børglum Kollegiet.
H. S. Salling-Mortensen døde i 1969, hvorefter firmaet blev overtaget af nogle af medarbejderne på tegnestuen, og arkitektfirmaet beholdt navnet Salling-Mortensen. Arkitektfirmaet boede til leje i villaen, som ejedes af Salling-Mortensens enke. Firmaets vigtigste opgaver var sygehusbyggerier over hele landet. Hele villaen blev anvendt til tegnestue, og i en periode havde firmaet afdelinger på Strandvejen og Rosenvangs Allé.
På et tidspunkt ønskede tegnestuen at købe villaen, fordi den havde pladsmangel. Planen var at bygge til villaen. Familien Salling-Mortensen ville ikke sælge, fordi de havde gode lejeindtægter fra villaen.
Omkring år 2000 flyttede arkitektfirmaet fra villaen og ind til byen. I dag hedder firmaet Aarhus Arkitekterne. Det navn havde firmaet allerede benyttet de sidste år, det lå i villaen på Grumstolsvej.
Efter arkitektfirmaets flytning blev villaen overtaget af Salling-Mortensens søn, Sune Salling-Mortensen og hans kone, Ulla Villefrance Salling-Mortensen. Han havde i nogle år været direktør hos Danfoss, men blev senere kommunikationsdirektør hos Grundfos i Bjerringbro. Da ægteparret overtog villaen omkring 2001, gik de selv i gang med at istandsætte villaen fra kælder til kvist for en sum af ca. 1,5 mio. kr. I starten boede de i kælderen, medens de satte den øvrige del af villaen i stand.
Sune Salling-Mortensen døde i 2008 under en ferierejse i udlandet. Ulla Salling-Mortensen, der i mange år havde lavet kunst i sin fritid, indrettede kunstgalleri i villaens overetage under navnet ”Kunst på 1.” Ved den første udstilling, der åbnede i maj 2005, udstillede hun egne skulpturer, der bestod af ældede og bearbejdede trærødder fra havet sat på oxiderede stålfødder. Ved åbningsudstillingen deltog tre andre kunstnere. Kunstværkerne fra de 4 kunstnere gav hinanden det rette med- og modspil.
Ulla Salling-Mortensen fortsatte med galleri, indtil hun syntes, at villaen blev for stor for hende.

Familien Nørbjerg

I 2011 overtog Helle Maarup Nørbjerg og Søren Nørbjerg villaen. De havde siden 1992 boet på Højmarksvej 8, hvorfra de kunne se over til villaen på Grumstolsvej.
En af dagene op til julen i 2010 havde familien af en ven fået at vide, at villaen ville blive sat til salg. De kontaktede Ulla Salling-Mortensen og fortalte, at de var interesseret i at købe villaen under forudsætning af, at hun ville overtage deres villa på Højmarksvej. De ønskede ikke at ligge inde med to huse på dette tidspunkt, hvor boligmarkedet stadig var trængt efter finanskrisen. Med hjælp fra deres ven fik de aftalt priser og øvrige vilkår, så der kunne underskrives slutseddel på byttehandelen i begyndelsen af januar 2011.
Efter overtagelsen fik familien foretaget en større renovering af villaen. Tag og vinduer blev skiftet, kælder og 1. sal blev renoveret, stuetagen blev nymalet, og oliefyret blev erstattet af fjernvarme. Der kom igen vinduer i havestuen. Vinduerne var blevet blændet af, da der var arkitektkontor i villaen. Tagbeklædningen blev ændret fra røde

teglsten til matglasserede sorte teglsten, og de grønmalede vinduer blev erstattet af hvidmalede vinduer.
Familien Nørbjerg havde overvejet at købe villaen, allerede da den var sat til salg i 2008 efter Sune Salling-Mortensens død, men tankerne blev opgivet på grund af de usikre forhold efter finanskrisen.
Søren Nørbjerg er fra Holstebro og uddannet statsautoriseret revisor. Efter at have arbejdet som revisor nogle år etablerede han i 1991 et firma, som rådgiver ved køb og salg af virksomheder. Firmaet har nu 30 ansatte med kontor i Århus og København. Kontoret i Århus ligger på Dalgas Avenue i den gamle præstebolig ved siden af bispeboligen.
Helle Maarup Nørbjerg, født Dagø, er fra Stavtrup og er som cand. merc. fra Handelshøjskolen i Århus. Hun var efter endt uddannelse ansat i TDC i en årrække. I 2001 blev hun ansat i ægtefællens firma, men stoppede i 2014 for at dyrke sin store interesse for heste og ridning.
Parret har 3 børn, to sønner og en datter, på henholdsvis 25, 22 og 17 år. De boede alle hjemme, da familien flyttede ind i villaen i 2012, men de to sønner er nu flyttet hjemmefra.
Den hvide herskabsvilla på Grumstolsvej er en af de ældste villaer i Højbjerg, og den har givet navn til området. De skiftende ejere har vedligeholdt villaen med nænsom hånd, så den i dag med få ændringer fremstår, som den så ud, da den blev bygget for over 100 år siden. Det kan vi alle – både beboere i området og andre – kun glæde os over.